

Marche Funèbre

De dood is een belangrijk thema in het volkspoppentheater. Rouw en treurnis zijn er echter niet bij. Het lijkt eerder alsof door het opvoeren van de *Dood* de lust in het leven extra wordt benadrukt.

Hemel, o Heer, help, ik ben dood!

De Dood is een veelvoorkomende figuur in het Europese volkspoppenspel en heeft, afhankelijk van de plaatselijke traditie, verschillende gedaantes.

Hemel, o Heer, help, ik ben dood!
Dit zijn kreten die *Punch* (de Engelse *Jan Klaassen*) slaakt als hij zielloos op de speelplank ligt.

Pierrot en de dodenmars

De hoofdmelodie uit de *Marche Funèbre* van de componist *Charles Gounod* (1818-1893) wordt steevast gezongen in de poppenkast als de kist ter aarde wordt gedragen. Van deze mars zijn diverse albums uitgekomen, zoals een negentiende-eeuwse publicatie met fraaie gravures.

Op de omslag is een treurende *Pierrot* te zien; op de eerste bladzijde een marionettentheater: *Théâtre Séraphin*. *Séraphin* (1747-1800) had een beroemd schimmen- en poppentheater in het Palais Royal te Parijs.

Het leven en sterven van Colombine

De tekst beschrijft het leven en sterven van *Colombine*. Ze danst zo licht dat haar voetjes de planken nauwelijks raken. Haar touwtjes breken en ze zakt ineem. Haar verloofde *Harlekijn*, zijn vriend *Polichinelle* en vele anderen zijn ontzet. Pierrots tranen laten groeven na in zijn witgeschminkte gezicht.

Het is de schuld van de zuinige poppenbaas, die oud touw gebruikte. Ze besluiten hun vriendin in een lijkkoets naar haar laatste rustplaats te brengen. *Harlekijn* is zo verdrietig dat hij nauwelijks kan lopen.

Door smart bevangen krijgen de rouwenden een droge keel, ze gaan naar de kroeg en verjagen de lijkdragers. *Harlekijn* drukt in doodse stilte een heidebloempje tegen zijn hart: een liefdevolle herinnering.